

Când viitorul era mic

volum coordonat de
Florentina Sâmbăian

cuvânt-înainte de
Liviu Papadima

ilustrații de
Oana Ispir
Dan Ungureanu

arthur

Cuvânt-înainte

Când în sus și când în jos cu „traivanul” închipuirii

Nu-mi văd capul de treburi! Nici nu vreau să mă gândesc câte am de făcut! „Las-o mai moale – îmi zic. Viitorul e mare. Loc destul, ce atâta grabă?”

Așa e, dar nu chiar tot timpul. Ieri viitorul era cam mic. Azi parcă s-a mai împiciorongat ceva. Măine pun pariu că se umflă rău, iar poimăine dă pe dinafară. Mai e vreme de tândăleală?

Sunt deja o zi în întârziere și, fir-ar să fie, am impresia că nu e o zi oarecare. Apare careva și-mi zice: „Salut, Mihail! Acum se vine?” „Care Mihail? – dau să răspund. Mă cheamă Liviu și nu știu cum am nimerit în locul ăsta mlăștinos și pustiu”. Aflu că echipa adversă a roit-o, după ce ne-au așteptat la finala de la Călugăreni. Adio, turci, adio, Neajlov, adio, bătălie, am luat-o din loc. Am treabă. Trebuie musai să ajung la Dunăre – Danubius, „Zeul fluviilor” – până ce oștirea romană nu mai face vreo nefăcută, intrând în Dacia înainte de vreme. Noroc că și romanii se mai rătăcesc din când în când.

Dup-aia, fuga-fuga, înapoi la 1600, să dau o mână de ajutor la salvarea lui Cocrișel, din oastea lui Mihai – iarăși!? – care-și tocește pana plângându-și de milă, doar-doar l-o auzi careva. Și de-aici, iute la tipografie, că se înnoiește veacul, bate de 1900, iar un oarecare Nastratin e pus pe șotii, să-mi facă mie viața grea.

Mai am dup-aia de bătut un drum la karmacie, poate se mai bagă vreo viață viitoare. Dacă nu ajung la timp, pun pariu că mă trezesc iarăși la facerea lumii, și nici atunci nu-i de trândăveală, că am de mediat între arici, albină și Dumnezeu: care dintre ei să-și adjudece meritul principal pentru ideea de a țuguia creația între munți și între văi, să nu mai curgă apele afară de pe planetă.

Tot la 1900. Din nou? Să pun mâna pe cei trei șnapari care se dau când șoareci, când lilieci, când bufnițe încuibate prin crengile uriașului arbore de oțel al turnului Eiffel!

Și-acum iarăși în negura vremii, când viitorul era mic-mic-mic, cât o scânteie cu care să bagi focul în casă, dacă vrei să scapi de cicăleala soatei.

Acum nu mai sunt nici Liviu, nici Mihai. Nici măcar Livia sau Mihaela. Sunt Laura și cred că am să leșin pentru că, cu toată tevatura asta, mai trebuie, colac peste pupăză, și să îmbrac un corset care-mi taie răsufarea și o crinolină de abia o pot duce. Noroc că am în borsetă, pe lângă carnetul de bal și evantai, sărurile care să mă readucă în simțiri. Jos corsetul!

Pe insula Abebeea am încurcat-o de-a binelea. Îmi cresc mâinile și picioarele ca-n Jurassic Park, mai fugind înot de un monstru marin, mai salvând vreo prințesă atâmată deasupra abisului. V-am zis eu că viitorul se umflă rău de tot!

Noroc că mai am și câte-un moment de răgaz. Ce bine prinde, după atâta tevatură, o baie caldă în copăiță, cu cineva care să-ți scarmene în cap și să-ți limpezească clăbucul. Nu râdeți! Mă cheamă Lica, am patru anișori și ceva, locuiesc în Strada Primăverii 29 și, în anul de grație una mie nouă sute doisprezece, pozez pentru Fănică, alias Ștefan Luchian, pentru tabloul „Lăutul”, care mă va face nemuritoare!

Aiurea nemurire! Mai am încă destul de mântuit. Am, de pildă, de învățat cum se descurie apa unui râu cu o cheie ca oricare alta (sau nu?) și cum te poți împrieteni, la Curtea lui Vodă Brâncoveanu, cu Drăgaicele, Vâlvele, Irodițele și toate rubedeniile lor care se tot agită primprejurul nostru.

Numai că iarăși apare careva și-mi zice: „Știi ce? Plimbă ursul de-aicea.” Zis și făcut. Plimb ursul și, ca să-i priască, îl plimb cu „traivanul” electric, să-l duc la bălci, la Moși, să mai vadă și el lumea.

Pfui, gata. De-atâta plimbat în sus și-n jos, în viitor și-n trecut, îmi vâjâie capul. E timpul pentru o binemeritată odihnă, cât să pot închide ochii și să se ițească, în umbra pleoapelor, oștirea otomană, câtă frunză, câtă iarbă, și Pașa Hassan clătî-nând din cap: „Acum se vine?”

Eu unul mi-am încheiat călătoria, când în sus și când în jos, cu „traivanul” închipuirii. Tu când pornești?

Liviu Papadima

Istorii mici decupate din istoria mare

alex moldovan
ana rotea
doina ruști
mihók tamás

Cine știe rostul lumii?

florin bican
ioana bot
raluca poenaru
florentin sorescu

Lumea prin ochi de copil

laura grünberg
călin-andrei mihăilescu
veronica d. niculescu
simona popescu
mircea pricăjan
lavinia vasilie

